

KNJIGA 07

KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>

<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=7>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

Prikaz rezultata str. 121/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

13-01-2014 18:51 [#121](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

14-01-2014 01:43 [#122](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

JEDNA ŽALOSTNA NESREĆA UZROKOVANA MRŽNJOM

Donosim ovdje jedno pismo pukovnika Stjepana/Štefa Crničkog, (1903-2006) koje će za sigurno biti citirano mnogo puta i koje će za sigurno poslužiti popuniti prazninu generala Drinjanina. Na kraju pisma ću reći par riječi i za sada ništa više. Otporaš.

DRINAPRESS

Santa Ana, 33

CARCAGENTE Carcagente, dne 20 siječnja 1970.

Gospodin

RATKOGAGRO

Dragi brate ratko !

Primio sam Vaše pismo od 12 siječnja ove god. i osvrnut ću se na njega kasnije, čim dospijem, ali sada bih Vam rado svratio pozornost na jednu stvar.

Vidim teškoće Vaše, a da o svojim i ne govorim. Ljudi su mi u prvo vrijeme cvilili neka izdam OBRANU, a sada kad ju imaju hoće Bog zna što. Svi stavljaju zahtjeve, ali oni sami malo rade.

U ovom pismu rado bih Vas upozoriti na jednu stvar:

Pisali ste mi, da ste poslali na Padre Oltra ček na 400.- can. dolara za djecu. Ček je ispunjen na Domči-a. To je učinjeno vrlo loše, jer djeca od toga neće imati ništa. Njihova mama će to potrošiti Bog zna zašto. To je takova baba, da ja takovu nisam vidio u životu. Nisam htio o tom pisati osim familiji i to Dinku (Šakić, mo), kako je postupala.

Na dan Svih sveti bio je okićen grob Generala, i ljudi su dolazili u masama, bilo ih je više stotina, koji su došli posjetiti grob Generala.

Bivša žena Izabel niti djeca nisu bili. Poslao sam Logarića u Beniganim, da vidi, nisu li možda otišli u Bilbao, ali nisu, jer su bili svi u Beniganimu. Logarić je pitao Domči-a (General je imao četvero (4) djece: Domagoj, 1954, hrvatsko ime, Domći, Drina, 1956, hrvatsko ime, granica na DRINI, Vjeko, 1957, hrvatsko i očevo ime i Marica, 1958, hrvatsko ime, mo, Otporaš) zašto nisu došli na grob oca, a on je slegnuo ramenima -- znači ona im je zabranila ići.

Za Božić sam poslao djeci dar kao i obično, i Logarić (Slavko Logarić, mo) je odnio na badnjak u Beniganim. Predao je djeci, a ona je rekla Logariću, da ga zove Guardia civil /policija/. On je išao. Tamo su mu rekli, da ona traži, da nitko ne smeta djecu i ne posjećuje. Logarić se vratio natrag k njoj i pitao ju šta to znači. Ona mu je rekla, da ne želi da i jedan Hrvat dodje posjećivati djecu. Logarića je to razbjesnilo, što je posve naravno.

Ja ne mogu doći niti blizu, jer sam se posvadio s njom kad sam preuzimao tiskaru /5 kolovoza/ jer je ona htjela arhivu, koju ja nisam dao. Tada se je ona izlajala do mile volje, govoreći, da ju hrvatska politika ne zanima. Udba bi imala tu arhivu, da ju nisam ja oteo, i to preko nje.

Radi toga sam pisao Padru Oltri, ako još ima ček, neka ga vrati natrag, i ček se neka položi u banku. U buduću se neka čini tako, jer nije poželjno da se daje babi i jedna centa, da ona troši, a djeca ne će od toga imati ništa. Ona je sve kriva, i mene čudi, da je naš Maks živio s njome i tri dana. To je takova osoba.

O tim stvarima ja nerado pišem, jer to su osobne stvari, koje se ne tiču Odpora, ali vidim, ali vidim, da se u ovom slučaju i tiču, jer ne želim, da ljudi daju novac, a baba da troši, dok djeca nemaju ništa od toga.

U buduću neka se novac stavlja u banku, tamo gdje je zaključano. Ako Padre Oltra nije taj ček poslao Domči-u, zadržat će ga, a Vi mu javite neka ga šalje natrag.

Toliko o tome.

Uz bratski pozdrav svima Vama.

SLOBODA HRVATSKOJ ! (podpis Štef Crnički.)

NB:

(Prije nešto više od godinu i pol imao sam priliku preko telefona razgovarati s čovjekom koji je otišao u Španjolsku posjetiti djecu generala Drinjanina. To je bilo koncem 2010 godine. Tom prilikom je saznao da su djeca skoro izgubljena. Nezainteresiranost djece da saznaju nešto više o njihovu ocu ga je toliko rastužilo i ražalostilo da je zaplakao. To je upravo taj čovjek MB koji priprema knjigu o generalu Maksu Luburiću.

Djeca su bila mala i ostali su kao **SIROČAD**. Drugi ih odgajao onako kako je to drugima odgovaralo. Dok su bili s ocem, bili su pod okriljem HRVATSTVA. Kasnije sve što se dogodilo je **JEDNA ŽALOSTNA NESREĆA**. Ima u hrvatskoj DIJASPORI takovih slučajeva na pretek. Pričao mi je Ante Miletić iz Toronta da je bio krizmani kum sinu njegova prijatelja. Sin nije govorio hrvatski a otac nije govorio engleski. Ante Miletić je morao biti i kum i prevoditelj. Obitelj se odgajala u dva smjera: jedan hrvatski a drugi kanadski. Žalosno ali i često puta istinito. Otporaš.)

14-01-2014 01:56 [#123](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEKA OVAJ OPIS BUDE NASTAVAK IZ PROŠLOG #122

(Malo prije mi se javio jedan prijatelj s ovom porukom prof. Ivana Prcele. Da rekнем nekoliko riječi o devedesetgodišnjaku mladiću Ivanu Prceli. Ivan Prcela je rođen 9 ožujka 1922. godine u selu Kašute kod Trilja. Bio je student bogoslovije u Sinju kada su ga partizani mobilizirali u listopadu 1944. u NOB. U svibnju 1945. sa svojom jedinicom u sastavu JNA bio je u Trstu, odakle je dezertirao i prišao na savezničku stranu. Po njegovim iskazima vidio je mnoge brutalnosti JNA što ga je potaklo u slobodnom svijetu raditi na tome da prikupi što god je više moguće iskaza živih svjedoka o partizanskim zločinima počinjeni, kako gosp. Prcela kaže, nad mojim hrvatskim narodom i mojim naraštajem. Uzelo mu je mnogo godina prikupljajući te podatke, sastaviti, složiti, prevesti na engleski i, konačno, napisati obujmu knjigu OPERATION SLAUGHTERHOUSE od 557 stranica, 1970 godine.

Početakom šesdesetih godina prof. Prcela dolazi u Europu, obilazi hrvatske iseljeničke zajednice, dolazi u Španjolsku posjetiti neke svoje prijatelje, s kojima je išao posjetiti hrvatskog generala Vjekoslava Maksa Luburića. Kako je sam pričao da je bio više nego oduševljen izjavama generala Drinjanina o svim hrvatskim zbivanjima. To je bio početak iskrene suradnje između generala Drinjanina i prof. Ivana Prcele. Kada se je Ivan Prcela 26 prosinca 1963. godine oženio s Španjolkom, general Drinjanin je potvrdio svoje iskreno i hrvatsko prijateljstvo prof. Ivanu Prceli tim da mu je bio vjenčani KUM. Eto, to je upravo KUM prof. Ivan Prcela koji je poslao svom prijatelju G. Vuškić ovu dolje niže poruku da se zna što bi svi Hrvati trebali znati. To ovdje prilažem jer se uistinu odnosi na moje prethodno pismo koje sam ovdje iznio. Otporaš.)

G. Vuskic Fri, Jul 6, 2012 at 1:18 PM

ivanprcela@roadrunner.com <ivanprcela@roadrunner.com> **Fri, Jul 6, 2012 at 2:26 PM**

To: "G. Vuskic" <trup1959@gmail.com>

Dragi hrvatski brate i ja sam godine 1970., skupa sa svojom suprugom Španjolkom, htio posjetiti djecu mojega nezaboravnoga kuma, ali Isabel nas nije htjela primiti. Ni DOMĆI, sada doktor medicine, pred dvije godine ne htjede me primiti nego naprotiv ... Isto tako Mirica NE HTJEDE ME primiti, iako sam iz stana gdje sam bio u Valenciji kamen mogao baciti u njezin stan. MIRICA TREBA BITI ZAHVALNA SVOME VELIKOME OCU ŠTO JE ŽIVA JER MAJKA JE HTJELA NJU POBACITI. Ovo sam nekidan istakao u prijevodu jednog španjolskoga časopisa - neka to udje u biografiju koja se u Zagrebu piše.

BOG I HRVATI i ZA DOM SPREMNI!

J. Ivan Prcela

14-01-2014 04:43 [#124](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE UBIO HRVATSKE MINISTRE ANTU VOKIĆA I MLADENA LORKOVIĆA?

(Donodim jedno pismo Dra. Miljenka Dabe Peranić koji je bio član Glavnog Stana Hrvatskog Narodnog Odpora. U svojstvu te dužnosti je otišao u lipnju 1968. godine posjetiti Hrvate Canade i Amerike. Kako sam i javio u jednom od prošlih pisama da ću iznijeti i pismo dra. Peranića, što sada i činim. Otporaš.)

PISMO DRA. MILJENKA DABE PERANIĆA

17. VIII. 1968 God.

Draga braćo !

Trebao sam Vam se javiti odmah poslije prisustovanja na zborovanju Odpora Područja "Sjever". Čekao sam da dodjem do generala, te Vam se tek sada javljam. Sredjujemo zajednički misli i utiske, analiziramo sve što sam tamo doživljavao, razmatramo sve ono što se odnosi na budući rad, i nastojimo izvagnuti pri svakoj odluci sve "za" i sve "protiv". Hrvatska je emigracija sva u pokretu. Dopise i izvješća dobivamo sa svih strana, druge očekujemo, a u međjuvremenu Vam šaljem nekoliko misli, o kojima smo ovog prvog dana razgovarali.

1. Iako je Vanjski Front tek u svojim počecima / koji će biti napravljen iz svih kontinenata /, Radni Skup "Sjever" je zauzeo ekipno stav prema formiranju neke vrsti novog Vijeća. I u ostalim Područjima zauzimamo isti stav. Budimo jedinstveni, jer progresivnost naših koraka će biti Hrvatskoj od koristi samo ako i dalje ostanemo dosljedni samima sebi. Ostanimo tako dosljedni i prema rezoluciji u pogledu Vijeća, t.j. nastupajmo kao ekipa. Ostajmo čvrsto oko onoga što je zaključeno, i ne poduzimati ništa ni Glavni Stan bez vas, ni Vi bez Glavnoga Stana. / Zašto, reći ću pod brojem 3. /

2. Da ostanemo tako jedinstveni, potreban je koordinirani rad medju svim organizacijama. Obavještavajte jedan drugoga što radite i poduzimate, podpomažite jedan drugoga u radu, znajte izbjeći sve ono što ne ide u korist Hrvatske, a idite za onim što uslavljuje skoro ostvarenje Hrvatske Države. Vi dobro znadete da je Odpor sa svojim djelovanjem pokrenuo zbližavanje Zagreba i hrvatske emigracije. Tim možemo nastaviti samo zajednički, složno, te radi toga Vam stavljamo na srce koordiniranost medju Vama. To traži Hrvatska. (Može nam svima samo ovaj pasoš posvjedočiti da je Hrvatska Demokratska Zajednica temeljena na NAČELIMA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA, koje je dr. Franjo Tuđman uzeo vrlo ozbiljno i sproveo u djelo Obnovom Samostalne Hrvatske Države u obliku RH. Mo. Otporaš)

3. Prvu i drugu točku kažem Vam radi ove treće. Pregledavam sa generalom konfidencijalna izvješća od prije i sravnjujemo sa onim što piše "Hrvatski Narod" (novina, mjesečnik ili privremenih Reorganiziranog HOP-a kojeg je vodio dr. Vjekoslav Vrančić, mo) od 15. VII. Dužnost nam je nastaviti u onom duhu, kako smo to propovijedali, za slogu i suradnju svih Hrvata i glupo bi bilo nijekati prilazak i suradnju novih ljudi, organizacija i ideja. Ali bi bilo još gluplje ne

vjerovati onim izvješćima od naših prijatelja iz novog HOP-a, koji su nam rekli, da će se preuzeti ideja Odbora, jer su suvremene i jer su se pokazale ispravnim., ali baš zato da će se opet raznim manevrima nastojati eliminirati ljude povezane sa generalom. Tako na str. 4 točka 12 izjave Vrančića, pod slovom a. / veli se, da je dužnost novog Odbora (**ne Odbora, mo**) za uspostavu Hrvatske Države, kako veli doslovno: "uspostaviti vezu sa političkim krugovima u domovini u svrhu suradnje na uspostavi Hrvatske Države". Pitamo se koje su to snage i politički ljudi, ako ne oni, o kojima je Odpor prvi i jedini kroz dugi niz godina govorio? Pa i točka b./ da treba S BILO KOJOM VLADOM SVIETA suradivati. Što to znači, osim polaženja novim putevima? Ali pravi je dokaz u načinu, kako je sam Dr. Vrančić pokrenuo pitanje Lorkovića i Vokića, a na osnovi jednog dokumenta i izkaza jednog starog povratnika, časnika, koji daje pismeni iskaz o tome kako su prije povlačenja ubijeni Lorković i Vokić.

Ali što on ne zna jest, da i general ima u rukama izvorni primitak i dosta bi bilo da ga otiska. (Ovdje prilažem dio iz jednog pisma kojeg je general pisao nekome, ne znam kome. U hrpi pisama koja posjedujem pronašao sam jedan škarama isječen odlomak pisma kojeg ću ovdje staviti od riječi do riječi, a na taj isječak pisma ću staviti moju bilješku za bolje razumijevanje onima koji budu imali moju ostavštinu, te da znadu od kuda i kako je došlo do ovog komadića pisma. Mo, Otporaš)

Citiram:

"...2. Br. Mirko Bušić, tajnik Odbora u Argentini mi javlja, da je dogovoreno sa Predsjednikom Lukasom Juričićem otišao na predavanje Vrančića, koje je isti održao nakon povratka iz USA i Kanade. Kao i uvijek bio je okružen prof. Oršanićem i prijateljima, i naši su stekli dojam, da je kao i obično sve unaprijed dogovoreno sa ovim i sa Jelićem, u koju svrhu je i išao na sjever, gdje je sa Došenom i Uj. Hrvatima, kako kaže SVE UREDIO. Govorio je 80 minuta i jednom spomenuo, da je bio sa Gagrom (**Ratko Gagro, predsjednik Odbora za Canadu, mo**) i tamo isto uredio. Odatle ona obavijest Došena, kako sam Vas prije obavijestio na osnovu izvješća brata Ratka i Šege, koji mi je poslao članak o javnom nastupu u Chicagu. Da polaže važnost na Uj. Hrvate, jer da su tamo većina intelektualaca. Ostali "tko se ne uključi, da sam sebe isključuje". Govorio je da je bio i sa Krnjevićem, (**dr. Juraj Krnjević tajnik HSS i poslije smrti dra. Vladka Mačeka 1964 g., postao je predsjednik iste, mo**) koji da je rekao, da nema običaja ići na Sabore u čijoj pripremi nema učešća, ali da je Krnjević sutrodan održao govor svojim i rekao da "put do Hrvatske vodi putem HSS-a". Zatim da je o Heferu (**dr. Stjepan Hefer postao predsjednik HOP-a poslije Poglavnikove smrti, mo**) nema govora, ali ako Hefer u 11 sati odrekne se svih časti i titula, da će u 11 i jednu minutu to isto činiti, pa što narod odluči. Nu to može biti solucija za HOP, ali ne za Odpor i hrvatsku Državu, jer nije drugo ništa rekao. Ostaje dakle borba oko vodstva HOP-a i tko će za to moći pokrenuti više ljudi, ideja i organizacija.

3. Posebni problem u tome jest da je Vrančić, htijući ili ne, pokrenuo pitanje odgovornosti za Vokića i Lorkovića sa izjavama o povratniku Grabovcu (**Mijo Grabovac postao 264 Ustaša i položio ustašku prisegu 11. 1. 1934 g., B. Krizman: PAVELIĆ I USTAŠE str. 557, mo**), koji da je dao pismenu izjavu, kako je rekao generalu Moškovu (**Ante Moškov, mo**), da su svi zatvorenici u Lepoglavi pušteni, a "kako nismo znali što bi sa Lorkovićem i Vokićem, da smo ih ubili". Da tu izjavu imaju Asančić od Heferova Domobrana i on, tj. Vrančić jednu kopiju. S obzirom da neznamo ocijeniti što ima iza svega toga, što je Vrančić zapravo htio s time, te radi činjenice, da je isti Grabovac, prema mojim podacima danas kod kuće, tj. u Imotskom, gdje slobodno živi, moramo biti oprezni. Da li se on...".

(Na svu žalost isječak ovog pisma se završava tako kako sam opisao. mo, Otporaš)

Međutim morao bi optužiti jednog starog povratnika, satnika, PTB-a (**Poglavnikova Tjelesna Bojna, mo**), koji je k tome danas prema svemu živ i slobodan u Domovini. Dakle ili primiti na svoja ledja krivnju za onu dvojicu, ili optužiti jednog starog povratnika, kako bi Udba montirala još jedan

proces i objesila tog čovjeka, kojega bi tužio nitko manje nego general Luburić! Vidimo sjene Azeva, vidim stare intrigente Jelića i Oršanića, koji svaki par godina prave na račun naivne emigracije POLITIČKI TURIZAM, i gdje se stalno optužuje sam generala, kao da hrvatski narod nema drugih problema doli pitanje smrti dvojice Ustaša koji su izdali Ustaštvo, dvojice ministara koji su izdali Vladu, dvojice ambiciozni ljudi, koji su razgovarali sa agentićima pete klase, a nama htjeli dokazati da su razgovarali sa "zapadnim saveznicima".

Molim vas da pričekate detaljni studij, držite se skupa i razgovarajte kolektivno, i nedajte se navući na tanak led, ne davajte izjave i ne komentirajte, dok ovu stvar ne objasnimo.

Prof. Dr. Miljenko Dabo Peranić.

(pridružuje se pozdravima: general Drinjanin.

Olovkom nadodano. Staviti ću u zaporke: (Odboru Središnjice Erik Lisak Mnogo Vam se zahvaljujem na dočeku, čestitam na radu i uspjesima, te želim nove uspjehe. Uz pozdrav Vaš Miljenko.

General Drinjanina također olovkom nadodaje: Zahvaljujem se svima na trudu i žrtvi za profesora. Generalov podpis.

(Sada donosim izjavu Mije Grabovca i po potrebi, ako se ukaže, ću nadopuniti pod mojim uobičajnim znakom, moja opaska "mo").

Prenosim sve iz novine OBRANA br. 150, Madrid - Travanj 1971., strana 16

"HRVATSKA MISAO"

Cordoba, Argentina 7. lipnja 1970.

Poštovani Gospodine Uredniče!

U pismu od 31. svibnja o.g. javljate mi, da ste - u dogovoru sa g. drom. Vjekoslavom Vrančićem - odlučio objaviti u Hrvatskoj Misli ([povremeni časopis, mo](#)) moje izvješće o smrti Vokića i Lorkovića, koje sam napisao 12 prosinca 1959. i original predao g. ing. Ivanu Asančaiću na čuvanje u uredu Hrvatskog Domobrana, a kopiju t.j. prepis sam dao g. Vrančiću; također sam poslao prepis pokojnom generalu Maksu Luburiću od prilike sedam mj. prije njegove tragične smrti. ([Pismo dra. Peranića je od 17 kolovoza 1968 u kojem navodi što piše novina "Hrvatski Narod" od 15 VII., dakle iste godine 1968., a pisac ove izjave kaže da je poslao "prepis" generalu Maksu Luburiću od prilike sedam mj. prije njegove tragične smrti. Ako je ovaj izvještaj pisan 31. svibnja 1968. te nadodajmo oko prilike sedam mjeseci, evo nas u početku 1969. godine, ili oduzmimo 7 mjeseci od generalove smrti, tj. od 20 travnja 1969., evo nas u mjesecu srpnju 1968..mo](#)) Luburiću sam poslao na njegovu pismenu želju, on me je zamolio u pismu da mu pošaljem rečeni izvještaj, ja kao njegov stari prijatelj nisam mu magao to odbiti nego sam mu to vrlo rado učinija, samo sam mu poslao malo skraćeno ono po vojnički. Ne samo da nemam ništa protiv toga da se objavi, nego naprotiv želim da se to učini, i to čim prije, a Vama hvala što ćete to učiniti.

Marko Čavić,

Cordoba, Rep. Argentina

B. Acosta 434, Cerro Las Rosas.

U nastavku donosim izjavu Marka Čovića u vezi sa sudbinom bivših ministara u Vladi NDH, dra. Mladena Lorkovića i ustaškog Krilnika Ante Vokića. Smatrali smo uputnim ne vršiti nikakvih jezičnih izmjena, kako u naprijed objavljenom pismu, tako ni u izjavi, jer nismo željeli da bilo u čemu ograničimo slobodu izražavanja i neposrednost izvjestitelja. Držimo, da je sadržaj posve jasan,

pa mu je stoga nepotreban bilo kakav komentar s naše strane.

SLUČAJ VOKIĆA LORKOVIĆA

Cordoba, Republica Argentina 12. prosinca 1959.

Niže potpisani izjavljujem da sam napustio Zagreb kao i ostala većina Hrvatske Vojske i veliki broj Hrv. civilnog pučanstva 6. svibnja 1945.g. Kako smo cijelu noć putovali kroz onu pustu gužvu nekako u zoru sedmoga istog mj. stigli smo u Krapinu. Slučajno sam se u Krapini našao sa generalom Antom Moškovom sa kojim sam bio intimni prijatelj još od godine 1933. iz prve emigracije ([položio prisegu 12 svibnja 1933. i postao Ustaša pod rednim brojem 67., B. Krizman PAVELIĆ I USTAŠE, st. 555, mo](#)).

Moškov je sjedio u svom automobilu te i ja sam ušao k njemu i počeli smo razgovarati o našoj tragediji i tako smo bili obojica tužni da skoro nismo mogli ni razgovarati, ali kako smo bili umorni od puta počeli smo drijemati i tako smo se naslonili jedan na drugoga i zaspali, malo kasnije netko nam zakuca na prozorčiću od auta i oba se prenusmo od sna. Tko je zakucao to je bio ustaški satnik Mijo Grabovac također stari emigrant iz prve emigracije a to je bilo ujutro kada je počelo sunce izlaziti iza onih krapinskih šuma. Grabovac daje prijavak generalu ovako: Gosp. generale ustaški javljam da sam se iz Lepoglave povukao sa svima po Vašem brzoglasnom nalogu, general priupita a gdje su ti njih dva misleći na Vokića i Lorkovića. Grabovac odgovara ja sam njih primio kao izdajice i postupio kao sa izdajicama. General upita a što si sa njima učinija?

Strijeljao sam ih gospodine generale. Moškov se je zgrabio za kose i čupao sam svoje kose i plakao kao djetje suza za suzom su mu tekle niz lice, priupita ponovno Grabovca i reče mu a što da od tebe radim nesretni brate.

Grabovac odgovara, strijeljajte me gospodine generale drugo nisam ni zaslužija ...

Moškov je ponovno sebi čupao kose i plakao i kroz plač govori Grabovcu odstupi da te ne vidim. Kada je Grabovac otišao, ja govorim Moškovu zašto nisi dao da ja te ljude čuvam pa bi sada bili ovdje sa nama.

Moškov odgovara sada je sve kasno dragi moj Marko.

Grabovac je rođen u okolici Imotskog ako se ne varam mislim da je iz Runovića ali to bolje znadu svi Imočani.

Jedini živi svjedok koji ovu izjavu zna i čuja rečeni prijavak to sam ja.

Marko Čavić
Pripadnik bivše P.T.B.

(Svjedočanstvo gosp. Marka Čavića je razjašnjena tajna smrti Lorkovića i Vokića. A koliko se za nju nepravedno okrivljivalo generala Luburića! Kao u ovom slučaju, tako će istina izići vremenom na vidjelo i u drugim slučajevima. Tko je ubio Vokića i Lorkovića, bilo je odavno poznato generalu Luburiću, ali on je radije nevin podnosio lažne optužbe, nego da bude tužitelj. Uredništvo "Obrane".)

14-01-2014 13:20 [#125](#)

Domagoj

Početnik

Datum registracije

Jan 2014

Poruke

Znameniti govor generala Luburica prigodom 10-og travnja 1968.

<https://vimeo.com/84115821>

14-01-2014 13:53 [#126](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Poštovani kolega Domagoj imam tu ploču i taj govor generala Drinjanina. S te ploče sam ga prepisao u cijelosti i stavio na internet upravo na stotu godišnjicu Maksova rođenja 6 ožujka 2013. Stavio sam ga na ovaj forum 12.6.2013. - tema: Govor generala Drinjanina iz 1968. Vrijedno pročitati.

14-01-2014 16:58 [#127](#)

Domagoj

Počelnik

Datum registracije

Jan 2014

Poruke

Prvotno napisano od **Bobani**

Poštovani kolega Domagoj imam tu ploču i taj govor generala Drinjanina. S te ploče sam ga prepisao u cijelosti i stavio na internet upravo na stotu godišnjicu Maksova rođenja 6 ožujka 2013.

Stavio sam ga na ovaj forum 12.6.2013. - tema: Govor generala Drinjanina iz 1968. Vrijedno pročitati.

Bobani, pročitao sam Vaš prijepis, svaka čast na trudu. Ipak, bolje ga je poslušati, zato sam i postavio poveznicu na video sa cijelim govorom:

Poslušajte govor: <https://vimeo.com/84115821>

PS:Nisam primjetio tu temu pa bi administrator mogao premjestiti moj upis.

Posljednje uređivanje od Domagoj : 14-01-2014 at 17:02

23-01-2014 10:12 [#128](#)

Domagoj

Početak

Datum registracije

Jan 2014

Poruke

General Luburić: Zauzimanje stava

"Tenkovska demokracija" koju su Rusi primijenili u Čehoslovačkoj nije drugo doli komunističke interpretacije i primjena glasovite definicije njemačkog vojnog teoretičara i filozofa ratnog umijeća Karl von Clausevitz: "Rat je nastavak politike drugim sredstvima. ".

"Pakt sa vragom" za vrijeme Drugog svjetskog rata ne samo da je spasio komunizam od uništenja i nosioca ideje o svjetskoj revoluciji, Rusiju, nego je doveo i do Yalte, Teherana i Potsdama.

"Fifty-fifty" ili "pola meni-pola tebi" doveo je čitavi niz zemalja u ovisnost od Rusije i tako,od komunizma. Kada su radnici u Istočnom Berlinu i drugim industrijskim dijelovima komunističkog dijela Njemačke izašli su na ulice sa idejama koje nisu bile u skladu sa komunističkom politikom, dočekali su ih ruski tenkovi. Nekada je i danas poslušni poljski šef Gomulka pokušao misliti svojom glavom, pa su ga rekli bi „urazumili“. Temperamentni Mađari 1956. dočekali su da vide obješenog šefa nacional-komunista Imre Nadya. U Tita i Jugoslaviju nisu dirali jer je tamo bio uglavljen "fifty-fifty".

Bismark je je već davno rekao da čija bude Češka, da je njegova srednja Europa. To znaju i Rusi. Zato kada je Dubček htio dobiti ekonomsku i tehnološku pomoć od mrskih kapitalista zapada da spasi češku industriju i osvoji tržišta, tenkovi su sproveli tajne klauzule Ugovora u Yalti, t j. nastavile istu politiku ali „drugim sredstvima“.

Ruski radio je najbolje rekao o čemu se radi: "Čehoslovačka nema geopolitičkih razloga za svoj opstanak. " Prema tome može postojati samo kao privjesak Rusije, dok joj je potpuno svejedno što će tko misliti o ideologiji, socijalizmu i komunizmu.

Nakon kratke slave pobjednika 1945. nastao je mamurluk na zapadu. Tada su stvoreni "OTAN" i "NATO" , a Rusija je uzvratila sa "Varšavskim paktom". Ne, nisu te organizacije stvorene da se vodi rat između istoka i zapada, između komunista i kapitalista, između Rusije i Amerike. Stvoreni su zato da NE DOĐE do rata, nego da se nastavi "drugim sredstvima".

Ta "druga sredstva" su: hladni ili psihološki rat, propaganda, gerila, infiltracija, subverzija, mali ili lokalni ratovi. U tu vrstu rata treba ubrojiti ne samo „tenkovsku demokraciju“ u Češkoj, nego i sve druge posljedice, pa tako i gomilanje stotinjak divizija Rusije i snaga Varšavskog pakta na granicama Rumunjske i Jugoslavije.

Tito zna što to znači. Kada je Ana Pauker, najbjesnija "rumunjska staljinistica" bila na vlasti, znala je dobiti histerične napade slične "partizanskoj bolesti" naših grmečkih i kozaračkih partizana. I kao vrhunac histeričnog drečanja bila je tvrdnja da Tito nije Tito, da nije Josip Broz, nego kao i ona, ukrajinski Židov. Nama je to svejedno, - ali nije Brežnjev, Kisiginu, Podgorniju, i družini. Nisu ni oni ni Tito zaboravili 1948. – 1950. i kada se "ljube kroz kamiš" i kad paradiraju i govore o "svjetskoj revoluciji" i posebnom "socijalizmu svake zemlje" ili kad imitiraju Anu Pauker, ne zaboravljaju 1948.god.Tito je sa Dimitrovom htio napraviti "Balkansku Federaciju", zato da bude sigurniji od "svojih". Zna on da revolucija ždere svoju djecu, a ona komunistička posebno. Neka svjedoci budu svi učenici, suradnici i sljedbenici Lenjina, koji su svi završili u kloakama revolucije, kao i sam legendarni Dimitrov, koji je otišao u Moskvu živ i zdrav, a vratio se u mrtvačkom sanduku sa počasnom stražom.

Zato Tito i njegovi dijalektičari, partijski službenici, profesionalni revolucionari, govore o novom svjetskom ratu ako Rusi dirnu u Tita i Jugoslaviju. Posebne radiopostaje na makedonskoj granici pripremaju Makedonce i Albance na rušenje Jugoslavije. Hrvati i Slovenci nastoje stvoriti "omladinske brigade" i "radničke zaštite". Nastoje doći do oružja i poluvojničkih formacija iz domaćeg stanovništva. Trude se da dobiju pregled nad Udbom i milicijom. Narod kupuje oružje za bilo koju cijenu i skriva ga, jer zna da će trebati.

Tito se igra modernog Kutuzova i govori o masovnim pokretima od federacije do općine. General Kutuzov je žario i palio svoju zemlju i povlačio se pred Napoleonom da bi ga navukao u šume i bespregledne snježne blatne ravnice. Ali Kutuzov je mogao računati sa ruskom dušom, koja je bila puna vjere i domovine. Tito može donijeti tehniku razornog obrambenog rata, ali hrvatski i drugi narodi nisu zaboravili partizansko divljanje 1941. – 1945. i nisu zaboravili Stepinca i 500 pobijenih svećenika, nisu zaboravili Bleiburg i pola milijuna palih Hrvata za domovinu.

Na nama je da zauzmemo stav i mi to kao odgovorni vojnici i činimo : poručujemo Hrvatima i građanima Hrvatske da uzimaju oružje i čuvaju živote i imetak; pozivamo sve stanovnike Hrvatske, Hrvate i hrvatske Srbe, pozivamo sve vojnike, milicionere, pripadnike sigurnosnih organa, časnike i dočasnike (oficire i podoficire) – da ne padaju u kolektivnu histeriju, nego trijezno i na bilo koji način uzimaju u svoje ruke vlast i oružje.

Mi ne možemo znati što misle Amerika i Rusija, niti što će misliti sutra, ako se pokrene crveni kolos KINA sa 800 milijuna duša. Najvjerojatnije jest, da će se nagoditi gdje bude trebalo, a rešpetirati ono, gdje su se prije nagodili. Na nama je da svaku zgodu u domovini i inozemstvu iskoristimo i da velike i male uvjerimo u pravednost hrvatskih zahtjeva za slobodom, a da skupljamo znanje i oružje, te svoje zahtjeve u danom času potpomognemo oružjem, kako bi komunisti i nekomunisti, katolici, muslimani i pravoslavci, Hrvati i ne-Hrvati našli mjesta u Hrvatskoj Državi za jedan bolji i vrjedniji život od onoga što obećava Tito kao amanet naslijeđen od Boška Jeftića nad odrom Ace Posljednjega: "ČUVAJTE MI JUGOSLAVIJU ! "

Naš je stav jasan: "RUŠITE SVAKU JUGOSLAVIJU !"

Činite to u ratu i bez rata, sa Rusima i Americancima, sa komunistima, ne-komunistima, u klasičnom ili gerilskom ratu, dijalektom riječi i dinamita, ali rušite ju, jer ako jedna država nema razloga za opstajanje onda je to samo i jedino JUGOSLAVIJA!

Hrvatski narod stoičkim mirom sluša bujice riječi, histeriju sinova komunističke revolucije kojima je došao čas žderanja, pa svoju sudbinu žele nametnuti čitavom hrvatskom narodu. Mi smo protiv svake tiranije, i one komunističke i one fašističke i one antikomunističke. ŽIVJELA SLOBODA ZA KOJU JE VRIJEDNO ŽIVJETI I UMIRATI ! To je naš stav.

23-01-2014 10:17 [#129](#)

Domagoj

Početnik

Datum registracije

Jan 2014

Poruke

Hrvatska mladost na grobu generala Luburića

27-01-2014 03:54 [#130](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Bog! dragi Domagoj,

Ovaj opis kojeg si stavio je jedan opis kojeg sam negdje davno, već davno negdje pročitao. Ne znam više gdje sam ga pročitao, ali svakako mislim da je to general Drinjanin napisao u novini OBRANA ili u rujnu, ili listopada 1968. god., odmah neposredno upada Varšavskog pakta u Čehoslovačku,, kada su na napali Dubčeka 21 kolovoza 1968, Molim te pregledaj i stavi izvor.

29-01-2014 23:36 [#131](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OTVORENO PISMO SRPSKOM GENERALU SVETOMIRU DJUJIĆU (prvi (1) dio)

[\(U nastavcima ću donijeti Otvoreno Pismo generala Drinjanina, Vjekoslava Maksa Luburića, kojeg je on pisao 10 listopada 1955. god. srpskom i četničkom generalu Svetomiru Đujiću.](#)

[Izvir: DRINA br. 8-12, God. V. prosinac 1955., strana 217/232. Otporaš\)](#)

Gospodine generale i dragi prijatelju!

Ima tome već dvanaest godina od kada smo tamo daleko na Pantovčaku, u našem bijelom Zagrebu, glavnom gradu Nezavisne Države Hrvatske, nas dva zaključili, da ćemo se lavovski boriti jedan proti drugomu, kada nas naša vojnička dužnost pozove, a da ćemo unatoč toga uvijek ostati osobno dobri prijatelji, i to prijateljstvo upotrijebiti na dobro naših Domovina, kako bi prestala neprijateljstva između srpskog i hrvatskog naroda. I sada, kada sam odlučio uputiti Vama osobno i javno pismo, nazivljem Vas dragim prijateljem. Iskreno priznajem, da ste me impresionirali, jer ste u svoje vrijeme iznašali ideje, koje dotada nijedan Srbin iznio nije. Drago mi je bilo, da smo se kao prijatelji sastali u Zagrebu, a ne u borbi u Srijemu, kako sam se u svoje vrijeme bio spremao protiv Vaših četnika i koju akciju su spriječili Nijemci, Vaši, srpski, prijatelji. Kako Vam nije bilo lako prijateljstvo baš MENI, tako nije ni meni lako, nakon svega toga, jednog srpskog generala zvati dragim prijateljom. Činim to ipak rado, iskreno od srca i uvjeren, da ćete kao gospodin i časnik znati ispravno ocijeniti moje redke.

Kada sam nakon nekoliko godina provedenih u našim šumama i planinama, ([ovdje se radi o bitkama u hrvatskim šumama i planinama poslije Bleiburga, mo, Otporaš](#))te ilegalno u gradovima i izvan domovine, došao na zapad, među prvim mojim pitanjima bilo je i ovo: dali je srpski general Djukić preživio "pomoć", kojoj se je nadao od Engleza... Neobično sam se veselio, i to znaju moji prijatelji, kada mi je saopćeno, da ste živi i zdravi. Rekao sam: jednog ćemo dana nastaviti započete razgovore ([a ne bitke, mo](#)) sa Pzntovčaka. Mislim da je taj dan došao pa Vam se obraćam ovim pismom, nudeći Vam i drugi put svu pomoć, moralnu i materijalnu, kao i pristup u moj dom, i u krug onih hrvatskih patriota, koji su voljni razgovarati s pravim srpskim predstavnicima, posebno časticima, bez posredstva nečasnih, sumnjivih i neposrednih posrednika i "stručnjaka" za "srpsko-hrvatski problem".

Htio sam Vam, već prije, odgovoriti na neke tvrdnje, koje ste iznieli u Vašem članku "IZ ŠUME U EMIGRACIJU", koji su donijeli srpski listovi, "IZBOR" i "SRPSKA ZASTAVA", obadva predstavnici politike Dra. MILANA STOJADINOVIĆA. Nažalost, - izvjestnih razloga - moj članak nije bio objavljen. Ne smeta. Sada ću Vam odgovoriti, a ujedno i napisati nekoliko riječi o sadašnjosti i o budućnosti!

Veliki francuski državnik, "tigar" Clemanceau, rekao je jednom zgodom, da je rat i previše ozbiljna stvar, a da bi se mogao povjeriti vojnicima. Ja bih, rekao, analizirajući sve ono, što se u zadnje vrijeme dogodilo, kako u svjetskoj politici, tako i u odnosima Srba i Hrvata, da je MIR I PREVIŠE OZBILJNA STVAR A DA BI GA POVJERILI CIVILIMA, NEVOJNICIMA, jer smo mi, vojnici, oni, koji smo kušali strahote rata i jedini mi znamo ocijeniti vrijednost pravog mira. Zato mislim, da je potrebno, da i mi vojnici, kao i nekada, kažemo svoju riječ o sklapanju mira između Srbima i Hrvatima, i budućoj Srpskoj Državi i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

Nastavlja se.

[\(Interesantno bi bilo znati kako bi se general Drinjanin danas snalazio da je kojim pukim slučajem živ i radi u vladi sina partizana predsjednika RH Ive Josipovića?! Otporaš\)](#)

30-01-2014 13:25 [#132](#)**Bobani**

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OTVORENO PISMO SRPSKOM GENERALU SVETOMIRU DJUJIĆU (drugi (2) dio)

Vi ste u navedenom članku a vjerujem, i u svojoj knjizi, pisali o našem susretu. Ne mogu se nikako oteti dojmju, da ste morali imati savjetnike, pomagače, ili dobrovoljne stručnjake za "srpsko-hrvatsko pitanje", koji su Vam podvalili neke stavke u Vašem članku. Postoje u njemu dvije tendencije: baciti krivnju "za sve" na srpske i hrvatske "rasove", (u ovom slučaju riječ "rasovi" znači: osobe koje su zapovjedale vojskama, vojskovođe, itd., mo) a oprati glavne srpske i hrvatske šefove s jedne strane, a s druge strane osobno meni nanijeti uvredu, podvaliti Vama, kao da Vi podvalijivate meni, - da bi nas se tako isključilo iz nastavaka onih razgovora, koje smo ja i Vi, kao vojnici i predstavnici hrvatske i srpske vojske vodili. Imam i previše dokaza o radu najnovijega "srpsko-hrvatskog stručnjaka" Josipa Subašića i njegova - i vrag zna čijega još - lista "Izbora", pa na silu moram tražiti, i nalazim, srodnost ideja i misli vodilja u pisanju toga lista i ideja, koje ste Vi iznijeli u Vašem članku. Obrazložit ću:

1.) Čini se kao da ste posebno trudili, da Vaš susret sa mnom dobije nedužnu formu slučajnog susreta. lažete doslovno:

"Tu primjetih ustaškog generala, prirodnog držanja. Izgledalo mi je, da je jedan od naših, i kad ga potapka po ramenu i upitah "Ama, jeste li Vi naš čovjek, jako ličite ..." - on se nasmija i odgovori: "Ja sam general Luburić. Osjećam se hrvatski, a tko zna od koga sam..." Svi prasnusmo u smieh na ovu dosta masnu dosjetku. Inače Luburić je rodom iz Hercegovine".

Istina jest, da sam ja prisustvovao vijećanju između Vašeg predstavništva i Glavnog Stana Poglavnika, čiji sam bio član. Prisutni su bili zapovjednik u Glavnom Stanu general Grujić, general Luburić, zapovjednik Ustaške Obrane i zapovjednik II. Ustaškog Zbora, dakle područja kroz koje ste Vi htjeli proći, i Glavnog Stožera Glavnog Stana Poglavnika, glavnostožerni pukovnik Helbich.

Na kraju je zaključeno, da će general Luburić u ime Hrvatskih Oružanih Snaga voditi pregovore i donijeti zaključak o svim tehničkim pitanjima nakon što je Poglavnik, kao što je poznato, donio načelnu odluku, da se prihvaćaju političke izjave srpske delegacije kao priznanje Nezavisne Države Hrvatske sa strane Srpske Vojske i time se stvara mogućnost za suradnju sa snagama Srpske Vojske, kojoj je na čelu stajao Draža Mihailović.

Tako, Vi ste se meni predstavili s punomoći iz Glavnog Štaba Draže Mihailovića, a ja Vama sa Zapovjedi Glavnog Stana Poglavnika, koju je supodpisao i ministar Oružanih Snagacontraadmiral Steinfl i Glavar Stožera Ustaške Vojnice general Tomislav Sertić. Ova punomoć i danas postoji u arhivi II. Ustaškog Zbora. Nije bilo slučajnog nalaza, a niti doskočica, niti smijanja. O tome ćemo još govoriti, a sada, da nastavimo tamo, gdje smo kao predstavnici srpske i hrvatske vojske pregovarali.

Ne znam tko je sve posredovao, niti kumovao svemu tome ili je sve to fatalna slučajnost, ali gospodine generale, nema sumnje, da se je htjelo naš susret prikazati posve slučajnim, i još k tome "zabiberiti" ga sa meni imputiranom dosjetkom, koja je neukusna i zlonamjerna, barem za naše hrvatsko shvaćanje.

2.) Zamislite si, kada bih ja imao stručnjaka za "hrvatsko-srbske probleme", pa podvalio u jednom mome članku slijedeći dijalog:

Luburić: Slušaj, bre, Djukiću, ama Vi izgledate naš čovek, jako ličite...

Djukić: Znete gospon Maks, ja sam Srbin, srbski osjećam, a vrag bi si ga znao, kak je to s tatekom... Šta biste Vi na to rekli?

Znete, ja sam čitao Vuka karadžića, čitao sam i ono, što Srbin dr. Jocić (Eugen Jocić, Vojvođanski Srbin. Poznao sam ga u Parizu. Bio je dobar prijatelj Hrvatske i Hrvata. Kada je izvršen atentat na Poglavnika 10 Travnja 1957. godine u Argentini, dr. Jocić je napisao članak povodom tog atentata: **ATENTAT NA HRVATSKU. Dr. Jocić je umro, a ima verzija da je i ubijen, u Parizu 1971., mo.)** piše o Srbijancima, pa ipak se nikada ne bih usudio o svom dragom prijatelju, srbskom generalu, da ne zna, tko mu je otac. Možda to u Beogradu, na čaršiji, među niškim ciganima, koji su Srbiji dali i Cvetkovića Ministra Predsjednika, ili u stanovitim krugovima, gdje je moral bio jako slabo predstavljen, i ne bi bilo fatalno, ali u Ljubuškom je to pitanje od prvorazredne i sudbonosne vrijednosti. Toliko načelno o moralu u Ljubušcome.

A mogu Vam takodjer predstaviti obitelj Luburića, koji su oduvijek bili poznati patrijci, gazde, gospoda, dobrotvori, duboko religiozni, priznati i poznati patrioti, što nije teško ustanoviti kod kojega god starijeg čovjeka Hercegovine. Bili su gazde, dok niste došli Vi Srbi i Srbijanci, uništili patriote, gazde i gospodu, a stvorili proletere, revolucionarce, i osvetnike. Sa slobodom vratio se je sjaj obitelji gazde Franje i gospodina Ljube Luburića, a sa ropstvom opet smo postali prognanici, proleter, ali uvijek gospoda, i uvijek u službi Boga i Domovine. Tako će to uvijek i biti u domu Luburića, kao i u gotovo svim domovima Hercegovine. Tamo se, gospodine generale, zna točno, tko je komu otac.

Nastavlja se. Otporaš.

30-01-2014 13:26 [#133](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OTVORENO PISMO SRPSKOM GENERALU SVETOMIRU DJUJIĆU (drugi (2) dio)

Vi ste u navedenom članku a vjerujem, i u svojoj knjizi, pisali o našem susretu. Ne mogu se nikako oteti dojmu, da ste morali imati savjetnike, pomagače, ili dobrovoljne stručnjake za "srpsko-hrvatsko pitanje", koji su Vam podvalili neke stavke u Vašem članku. Postoje u njemu dvije tendencije: baciti krivnju "za sve" na srpske i hrvatske "rasove", (u ovom slučaju riječ "rasovi" znači: osobe koje su zapovijedale vojskama, vojskovođe, itd., mo) a oprati glavne srpske i hrvatske šefove s jedne strane, a s druge strane osobno meni nanijeti uvredu, podvaliti Vama, kao da Vi podvaljivati uvate meni, - da bi nas se tako isključivo iz nastavaka onih razgovora, koje smo ja i Vi, kao vojnici i predstavnici hrvatske i srpske vojske vodili. Imam i previše dokaza o radu najnovijega "srpsko-hrvatskog stručnjaka" Josipa Subašića i njegova - i vrag zna čijega još - lista "Izbora", pa na silu moram tražiti, i nalazim, srodnost ideja i misli vodilja u pisanju toga lista i ideja, koje ste Vi iznijeli u Vašem članku. Obrazložiti ću:

1.) Čini se kao da ste posebno trudili, da Vaš susret sa mnom dobije nedužnu formu slučajnog susreta. lažete doslovno:

"Tu primijetih ustaškog generala, prirodnog držanja. Izgledalo mi je, da je jedan od naših, i kad ga potapka po ramenu i upitah "Ama, jeste li Vi naš čovjek, jako ličite ..." - on se nasmija i odgovori: "Ja sam general Luburić. Osjećam se hrvatski, a tko zna od koga sam ..." Svi prasnusmo u smijeh na ovu dosta masnu dosjetku. Inače Luburić je rodom iz Hercegovine".

Istina jest, da sam ja prisustvovao vijećanju između Vašeg predstavništva i Glavnog Stana Poglavnika, čiji sam bio član. Prisutni su bili zapovjednik u Glavnom Stanu general Grujić, general Luburić, zapovjednik Ustaške Obrane i zapovjednik II. Ustaškog Zbora, dakle područja kroz koje ste Vi htjeli proći, i Glavnog Stožera Glavnog Stana Poglavnika, glavnostožerni pukovnik Helbich.

Na kraju je zaključeno, da će general Luburić u ime Hrvatskih Oružanih Snaga voditi pregovore i donijeti zaključak o svim tehničkim pitanjima nakon što je Poglavnik, kao što je poznato, donio načelnu odluku, da se prihvaćaju političke izjave srbske delegacije kao priznanje Nezavisne Države Hrvatske sa strane Srpske Vojske i time se stvara mogućnost za suradnju sa snagama Srpske Vojske, kojoj je na čelu stajao Draža Mihailović.

Tako, Vi ste se meni predstavili s punomoći iz Glavnog Štaba Draže Mihailovića, a ja Vama sa Zapovjedi Glavnog Stana Poglavnika, koju je supodpisao i ministar Oružanih Snaga kontraadmiral Steinfl i Glavar Stožera Ustaške Vojnice general Tomislav Sertić. Ova punomoć i danas postoji u arhivi II. Ustaškog Zbora. Nije bilo slučajnog nalaza, a niti doskočica, niti smijanja. O tome ćemo još govoriti, a sada, da nastavimo tamo, gdje smo kao predstavnici srbske i hrvatske vojske pregovarali.

Ne znam tko je sve posredovao, niti kumovao svemu tome ili je sve to fatalna slučajnost, ali gospodine generale, nema sumnje, da se je htjelo naš susret prikazati posve slučajnim, i još k tome "zabiberiti" ga sa meni imputiranom dosjetkom, koja je neukusna i zlonamjerna, barem za naše hrvatsko shvaćanje.

2.) Zamislite si, kada bih ja imao stručnjaka za "hrvatsko-srbske probleme", pa podvalio u jednom mome članku slijedeći dialog:

Luburić: Slušaj, bre, Djukiću, ama Vi izgledate naš čovek, jako ličite...

Djukić: Znete gospon Maks, ja sam Srbin, srbski osjećam, a vrug bi si ga znal, kak je to s tatekom... Šta biste Vi na to rekli?

Znete, ja sam čitao Vuka karadžića, čitao sam i ono, što Srbin dr. Jocić ([Eugen Jocić, Vojvođanski Srbin. Poznao sam ga u Parizu. Bio je dobar prijatelj Hrvatske i Hrvata. Kada je izvršen atentat na Poglavnika 10 Travnja 1957. godine u Argentini, dr. Jocić je napisao članak povodom tog atentata: ATENTAT NA HRVATSKU. Dr. Jocić je umro, a ima verzija da je i ubijen, u Parizu 1971., mo.](#)) piše o Srbijancima, pa ipak se nikada ne bih usudio o svom dragom prijatelju, srbskom generalu, da ne zna, tko mu je otac. Možda to u Beogradu, na čaršiji, među niškim ciganima, koji su Srbiji dali i Cvetkovića Ministra Predsjednika, ili u stanovitim krugovima, gdje je moral bio jako slabo predstavljen, i ne bi bilo fatalno, ali u Ljubuškom je to pitanje od prvorazredne i sudbonosne vrijednosti. Toliko načelno o moralu u Ljubušcome.

A mogu Vam takodjer predstaviti obitelj Luburića, koji su oduvijek bili poznati patrijci, gazde, gospoda, dobrotvori, duboko religiozni, priznati i poznati patrioti, što nije teško ustanoviti kod kojega god starijeg čovjeka Hercegovine. Bili su gazde, dok niste došli Vi Srbi i Srbijanci, uništili patriote, gazde i gospodu, a stvorili proletere, revolucionarce, i osvjetnike. Sa slobodom vratio se je sjaj obitelji gazde Franje i gospodina Ljube Luburića, a sa ropstvom opet smo postali prognanici, proleter, ali uvijek gospoda, i uvijek u službi Boga i Domovine. Tako će to uvijek i biti u domu Luburića, kao i u gotovo svim domovima Hercegovine. Tamo se, gospodine generale, zna točno, tko

je komu otac.

Nastavlja se. Otporaš.

30-01-2014 21:14 [#134](#)

[Čvrsti Čačić](#)

Nepoznati korisnik

Datum registracije

Jan 2014

Poruke

Prvotno napisano od **Domagoj**

Hrvatska mladost na grobu generala Luburića

Grob je u Španjolskoj?
Hoće li se premjestiti u Ljubuški?

31-01-2014 00:06 [#135](#)

[Bobani](#)

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Radi se na tome da se posmrtni ostatci genija HOS-a Vjekoslava Maksa Luburića, generala Drinjanina, prenesu u njegov rodni Ljubuški. To će se prije postići u hrvatskoj Herceg-Bosni, nego u Herceg-Bosanskoj Hrvatskoj. To ti ja jamčim, dragi naš prijatelju Čvrsti Čačić-u.

31-01-2014 00:58 [#136](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OTVORENO PISMO SRPSKOM GENERALI SVETOMIRU DJUJICU (trći (3) dio)

Moderna znanost je dokazala utjecaj i procent sličnosti djece s roditeljima, ali kod nas u Hercegovini gotovo uvijek sinovi slične očevima, a posebno je to bilo u mome domu i upravo u mom slučaju. Kao mali dječak išao sam cestom mnogi stariji čovjek bi se okrenuo i rekao: gle, ovo je sin pokojnog gospodina Ljube, ili unuk "gazde Franje". Rekli bi da slični kao jaje jajetu.

Ne bih mene začudilo ako ste mislili, da bi čitav rod Luburića mogao biti srpski, nakon što se proglasili srpskom Bosnu i Hercegovinu (Svetog Save djedovinu), rodo Gundulića, dubrovačkih gospodara, kralja Tvrtka, i tisuće drugih uglednika prozvali Srbima. Alu su činjenice druge.

Đtedimlija, Sekula Drljević i Crnogorci, a ne mi Hrvati, širili su teoriju o Crnoj Gori kao dijelu hrvatskog etnikuma. Govori o tome i nesretna naša Trebinjska biskupija, porušeni franjevački samostani, kraljevski gradovi preko Neretve. Govori poviest, ali ovoga časa je važno, da u Crnoj gori ima Luburića (kliknite na: Maks Luburić, Hrvat katolik ili Srbin pravoslavac, slobodni net.com.) Pa oko toga je bilo doskočica, ali ne tada, na predstavljanju, nego kasnije u prijateljskim i intimnim sastancima, i nikako ne u onoj formi, kako ste Vi to naveli, odnosno kako su to stručnjaci "udesili". Mi smo Luburići seljačkog i katoličkog roda i koljena, rođeni u začaranom užem krugu područja, gdje su se krunili hrvatski Kraljevi. Pa ako ima koji Luburić u Crnoj Gori, tada su to oni, koje Štedimlija zove "Crvenim Hrvatima". Medjutim u Srbiji nije nikada bilo Luburića, i molite Boga, da slučajem prilika ne dodje koji s ove strane Drine, jer se to brzo neće zaboraviti ...

Nema sumnje, da bi svaki gospodin, posebno jedan general, zamjerio čak i neprijatelju ovakvu insinaciju, koja nema nikakve podloge, osim one koju serviraju politički crnoburzijanci i srpsko-hrvatski stručnjaci kakove ste Vi Srbi uvijek imali i imate medju Hrvatima., a koji su izdajnici svoje Hrvatske Domovine i zaslužuju samo prezir. (Čitajući [Pisma Maksa Luburića](#) u kojima i kroz koja on iznosi povezanost časopisa "IZBOR" koje je uređivao Hrvat iz Livna Stjepan Subašić sa novinom "SRPSKA ZASTAVA", kao i drugi izvori koji su pisali i iznosili sastanak i razgovore [POGLAVNIK I MAILN STOJADINOVIĆ](#) o podjeli BOSNE, gdje se je pila i hrvatska i srpska šljivovica, i gdje je bio - nazovimo to tako - glavni "novinar" tih razgovora upravo glavni i odgovorni urednik časopisa "IZBOR", da general Drinjanin aludira u ovom zadnjem paragrafu na [Stjepana Subašića, mo. Otporaš](#)) Jedna ovakva neukusnost sama po sebi i bez političke pozadine, zaslužuje osudu i osoduju je ljudi, koji drže do svog dostojanstva, časti, obraza i ugleda.

*****

Nastavlja se. Otporaš.

31-01-2014 15:49 [#137](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OTVORENO PISMO SRPSKOM GENERALU SVETOMIRU DJUJIĆU (četvrti (4) dio)

Šta ste tražili u Zagrebu? Poglavnik je pisao o sastancima s Vama, Vašim prijateljima, Brašićem, te Predavcem, sinom "misteriozno ubijenog Predavca" kako kažete. (Nuzgredno budi rečeno, Predavca su kao opasnog patriota ubili za račun Dvora). Meni ostaje pisati o vojničkom, tehničkom dijelu.

Vas su poslali u Zagreb zato, jer su Vas poznavali kao ugledna i fina gospodina, koji je šest godina živio u Zagrebu, imao prijateljstva među stanovitim građanima, i uživao glas spretna diplomata. Dali su Vam nalog da ispitajte mogućnost suradnje, koju ste Vi osobno zaista željeli i kao prijatelj Hrvata, i kao uvjereni antikomunista i kao Europejac i kršćanin. Ja nikada nisam ni posumnjao u to, unatoč toga, što su Vaši četnici harali Srijemom i klali naš svijet, kao i svi drugi četnici. Mi smo Vas smatrali vojnikom, koji je upao u društvo te čeljadi, pa niste imali drugog izlaza nego slijediti ih prema Vašem uvjerenju, za dobro Srbije.

Ali, moram reći, a rekao sam Vam u svoje vrijeme u Zagrebu, da je Draža poslao Vas s jednom misijom, a glavnoštožernog bojnika (majora) Andrića sa drugom. Ovaj je dobivao posebne upute osobno od Draže, ovaj je preko njemačke veze bio sa Dražinim Štabom u vezi, a posebni njemački agenti, koje su poslali iz Srpskog Ureda u Beču stajali su na raspolaganje Andriću, generalu Damjanoviću, generalu Kostu Mušackom, vojvodi Djujiću i Jevdjeviću. Zadaća Andrića bila je unovčiti Vašu diplomatsku misiju, ispitati teren i prevesti jedinice kako Pavla Djurišića, tako i svih drugih četničkih vojvoda i zapovjednika. Nakon što je odlučeno, da se ide na zapad u susret Englezima, Draža je prebacivao sve jedinice u Istru, gdje ih je okupljao njemački general Globotschnik u Trstu. Iz mnogobrojne literature, i baš srbskih izvora, može se dokazati svaka moja tvrdnja, a ja ću s vremenom obraditi sva ta pitanja upravo na temelju srbskih izvora i dokumenata. Draža je, što je isto dokazano, još uvijek vjerovao, da ćete se Vi svi skoro vratiti kao Jugoslavenska Vojska pod oružjem, pojačanim i moderniziranim, sa svrhom uspostave KRALJEVINE JUGOSLAVIJE s kraljem Petrom na čelu.

Ja sam Vam rekao, još u Zagrebu, da Vam ne ćemo ništa na žao učiniti, ni Vama ni bojniku Andriću, Ali da Vam stavljam na znanje, da nam je plan pozna, i da smo uhvatili sve poruke, koje je Draža slao izravno ili posredno na Vas ili Andrića. Dao sam Vam papire, te ja osobno sve potrebno, odijela, rublje i druge potrepštine; pomogli smo Vas s novcem i zaželjeli sretan put, a mislim da Vam je ministar Ivica Frković ponudio i neke druge usluge, podvoz i t.d. - i na zapad!

Rekao sam Vam, nakon razgovora i pregovora, da iste smatram zaključenima i Vaš boravak, s vojničke strane bezpredmetnim, baš zato, jer smo znali, da kod Draže nije bilo iskrenosti. Prema tome nema mjesta opravdanja Draže, a okrivljavanja "rasa" Djurišića.

Ja sam uhvatio Vašeg Vojvodu Djurišića i zarobio sav njegov arhiv, korespondenciju i dokumente, što je i danas na sigurnom pohranjeno. On je bio od kralja Petra imenovan Vojvoda, posjedovao je najviša odličja, koja mu je Petar slao iz Londona, posjedovao više pohvala, pisama, te vojnički čin srbskog dopukovnika (podpukovnika), kojeg mu je dao general Nedić. Imao je izričiti nalog Glavnog Štaba, da ide na zapad i podredi se generalu Damjanoviću, zamjeniku Draže Mihailovića i zapovjedniku "ISTURENOG ŠTABA JUGOSLAVENSKE KRALJEVSKE VOJSKE U

OTADŽBINI". U isto vrijeme su vojvoda Djuić i drugi slali jedinice u susret Djurišiću, što je sve bjelodano dokazano u knjizi Kostića, jednog od suradnika Dimitrija Ljotića i generala Nedića.

Nastavlja se. Otporaš.

(Napomeni dokument za hrvatsku povijest, kojeg je pisao osobnom rukom i perom očevdac dogodovština hrvatski general Vjekoslav Maks Luburić. Koliko je meni poznato još nigdje nisam vidio da se je netko javio, bilo sa hrvatske, srpske ili jugoslavenske strane i opovrgao ove tvrdnje generala Drinjanina. Kada se bude povijest o ovom slučaju pisati, najvjerojatnije će se dogoditi i to da će se ovo **Otvoreno Pismo Maksa Luburića srpskom generalu Svetomiru Djuiću** do temelja proštudirati. Otporaš)

01-02-2014 00:58 [#138](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OTVORENO PISMO SRPSKOM GENERALU SVETOMIRU DJUJIĆU (peti (5) dio)

Nitko ne zamjera Srbima da su konspirirali, ali je neozbiljno okriviti "rasa" Djurišića, kada se zna, da je ovaj radio točno po uputama Draže i ovome slao izvješća o pokolju u Foči i Sandžaku, dobivao pomoć u ljudstvu, naoružanju i novcu od Nedića i Ljotića, pa čak i kompletnu glazbu, da pred Engleze dodje kao dostojni predstavnik Dražine Vojske. Mi razumijemo: i opet su "srpsko-hrvatski stručnjaci" htjeli reći nešto drugo: da smo mi Ustaše "rasovi" i da smo klali Srbe, što se očito vidi iz Vaših redaka:

"Ipak sam znao, da je on (misli na Poglavnika) muku mučio sa svojim "rasovima", kao i naš Draža sa svojim ... Rasovi su uvijek neobuzdani i skloni na pretjerivanje svake vrsti".

Pavle Djurišić. četnički vojvoda i srpski podpukovnik, imao je nalog dovesti vojsku pod oružjem na zapad, spojiti se s ostalima i onda se vratiti, srušiti Hrvatsku Državu i uništiti Hrvatske Oružane Snage, ako bi još postojale i dovesti kralja Petra. Vaš je zadatak bio "distrakcija" neprijatelja, dok su Draža, Djurišić i Andrić spremali nove pokolje među našim svijetom i uništenje i ostatka državnosti i snaga.

Vi ste kao vojnik izvršili vašu dužnost, otišli na zapad i sada nastojite uzeti udjela u radu, koji je počeo Dr. Milan Stojadinović u ime Srba i Poglavnik Dr. Ante Pavelić, u ime Hrvata. I ovdje se i opet susrećemo. Govorit ćemo i opet o prošlosti, jer samo tako možemo pogledati jasno u budućnost i bit ćemo iskreni, jer sam tako možemo naprijed.

Kada Vi u Vašem članku govorite o hrvatskom i srpskom problemu i iznosite razne anegdote i razgovore s Hrvatima, tada Vi to ne činite radi vrijednosti samih tih događaja, za koje pretpostavljam da su istiniti, i da ih niste improvizirali ad hoc (**u tu svrhu, mo**) već zato, što time želite dokazati potrebu opstojnosti i novo stvaranje jedne zajednice Srba, Hrvata i Slovenaca na bilo koji način. Pričate o "rezervnom podpukovniku" ustaške straže, koji Vas je pozvao u svoj stan i pogostio, ali Vam je ujedno pričao jednu dražestnu priču iz svoje advokatske prakse o raztavi braka i čovjeku, koji je požalio, što se rastavio, jer mu je svaka nova žena bila gorja od prijašnje. Vjerujte mi, da sam ja tada čuo tu priču i znao ime tog advokata "rezervnog podpukovnika" tada bi taj bio zlo svršio. Slaba je to usporedba, vrlo slaba i nelogična. Ne treba nama ni prva, ni zadnja, jer bi onda čovjek mogao to primijeniti na Austriju, pa reći: Srbija je druga, pa mi ni ona ne treba, nego prva, tj.

Austrija. Ali, mi, mlada generacija, Ustaše, revolucionarci, koji smo dali svoju mladost i krv nećemo ni prve Austrijske, ni druge srpske, ni treće ruske, ni četvrte, neznam koje, nego želimo djevičansko tielo i duh hrvatske djevice, kakova je bila ustaškinja Andjelka Šarić. (Andjelka Sarić, predsjednica ustaške ženske loze i poznata po mukama koje su joj partizani nanijeli užarenim "U" slovom po cijelom ženskom tijelu, samo zato što se nije htijela odreći Poglavnika i Nezavisne Države Hrvatske, mo) Želimo za ženu djevicu, našu, hrvatsku, i u svome domu, samo za sebe i svoj porod. Toga podpukovnika mi ne bismo bili strijeljali, ali bi ga bili sobom odveli u prve redove na Lievče Polje, gdje je bajuneta bila i sprijeda i straga, i gdje se lila krv u potocima, jer su nam Vojvoda Pavle i "čiča Draža" htjeli silom nametnuti srpsku "staru" ženu, koja nam je silom bila nametnuta već 1918. god. i koja je lomila kosti "muževima" a sisala krv "svojoj hrvatsko-srpskoj djeci". ne, gospodine generale, pustite te stare trikove, kao i one o pregradama, tri ograde male, jedna velika, tri kuće male i jedna velika, jer gubite vrijeme. Mi želimo ama baš samo i jedinu našu kućicu s našom ogradom, a svakog Hrvata, koji htjedne praviti oko naše male ograde novu jugoslavensku ogradu, mislimo objesiti na tu ogradu, da bude vječni moment svim novim izdajničkim pokušajima.

Ne sumnjam da Vam je ministar Alaupović pričao "vic" o žabama, koju su skupa pojeli Srbi i Hrvati. Završavate:

"Kada se braća zavade, daj im batine, da se dobro istuku, pa će se kasnije istinski pomiriti", Težka je pogreška, ako se ovako misli sprovesti novi sporazum, i pisati povijest odnosa Srba i Hrvata. Mi nismo braća bili, i nismo mogli "žabetinu žderati". Žabetinu ste Vi nama sa Soluna donijeli i natrpali nam je u usta, da nismo mogli izreći ni: mi smo Hrvati! Žabetinu smo mi žderali, jer smo životima i imetkom plaćali, plaćamo i platit ćemo još fikciju "bratstva". Nije bilo, nema i neće biti bratstva. Ima sam jedno: inteligentno se rastai, ne kao braća, nego kao susjedi. Svaki na svoje. Mi živimo pod teretom kamena medjaša i dok se taj ne postavi NA SVOJE MJESTO, nema ni susjedstva, nego borba na život i smrt. [I](To je bio slučaj i veliki dokaz u prošlom Domovinskom ratu, koji je, hoćeš nećeš, bio nastavak i sastavni dio rata NDH, mo, Otporaš)[/I] Inače mi ćemo i opet progutati ne pola, nego cijelu žabetinu, koju nam je ugurao u usta Subašić, a guraju nam je i drugi, pa i Vi. zato, ne počimajte opet s izdajicama, nego imajte hrabrosti, pa svaku stvar postavite na svoje mjesto i kažite Vašem narodu: nema bratstva, nema zajedničkih ograda, nema novih smicalica, nego svaki na svoje, a Drina između nas, kao što to kaže ugledni srbski političar iz Vojvodine Dr. Eugen Jocić.

Nastavlja se. Optopraš.

Napomena:

Trebalo bi imati novinu "SRPSKA ZASTAVA" i vidjeti šta je tu pisao srpski general Svetomir Djujić e da bi se mogle razumjeti riječi i smisao istih koje ovdje iznosi general Drinjanin: žaba, oграда, žderanje, vicevi i sl., mo. Otporaš.

Posljednje uređivanje od Bobani : 01-02-2014 at 01:02

01-02-2014 14:20 [#139](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OTVORENO PISMO SRPSKOM GENERALU SVETOMITU DJUJIĆU (šesti (6) dio)

Kada smo na pregovorima u Zagrebu postavili pitanje, da se imenuje jedno povjerenstvo za

rješavanje svih pitanja. koja bi mogla proisteći iz naše suradnje na terenu, Vi ste osobno rekli: NE, gospodine generale, ne, mi ne želimo razgovarati s povjerenstvom, nego s Vama.

- Upravo sa mnom? zapitah. -

Baš s Vama, jer znamo da predstavljate onaj duh, koji vlada sada u Hrvatskoj. Mi se ne varamo. Ustaše neće nikakve Jugoslavije i zato treba praviti ugovore sa onima, koji mogu i izvršiti ugovoreno. Dosta razgovora sa Vašim izdajnicima, treba razgovarati sa Luburićem (tako ste rekli!) jer će on htjeti i moći izdržatim zadanu riječ.

Učinite tako i sada. Ja sam ugovoreno održao, pomogao Vaše ljude, Vas samoga, spasio Vaše ranjenike, pomogao materijalno Vaše nemoćne, prebacio van granica razoružane, ali i uništio vojsku Djurišića, četu vojvode Mane Rokvića i pola tuceta drugih vojvoda. U vršenju domovinske dužnosti bio sam i tamo, gdje pao Vaš sin ili posinak, t.j. na zagrebačkom kolodvoru, gdje su ljudi iz pratnje generala Zbora, Milorada Jonića, napali jednu ustašku ophodnju i ubili jednog mladog ustašu, a drugog ranili. radi toga čina bio je general sa čitavim "štabom" Ljetoćevih odreda na silu otet iz njemačke pratnje i odveden na zapovjedništvo Ustačke Obrane na preslušanje. Gotovo je došlo do teških okršaja s Nijemcima, koji nisu dozvolili, da preslušamo sve ljude. (Čitaj četnike, mo) Na sprovođenju u Maksimir, u barake PTS-a na preslušavanje, Nijemci su ih silom pokušali oteti, nakon čega je došlo do pobune među četnicima i Ljetoćevcima pa je i drugi ustaša bio ranjen. To je već bila treća žrtva usred ustaškog Zagreba. Tada je život vrijedio jako malo. Ustaše su slomili pobunu, platili su skupo i Nijemci, platili Ustaše i platili srpski general i njego Štab! Među njima, nažalost, i Vaš sin. Trebali ste Vi tada vidjeti Zagreb! Kada je general Luburić vidio krv svojeg vojničara pred botaničkim vrtom uapo je sa dva pisara i osobnom pratnjom u njemački transport i počeo ganjati naoružane (svaki je imao šmajser) četnike i Nijemce. (Iz ovog očito se može vidjeti da su četnici bili prisni prijatelji s Nijemcima. Zato su ih Nijemci uvijek štitili kao svoje saveznike. Zato su njemački vojni izvještaji iz Zagreba Berlinu uvijek bili negativni o generalu Luburiću, mo. Otporaš) Zagreb je progovorio hrvatski i ustaški, i za pet minuta bio je pun Ustaša, Redarstvenika, Domobrana, Mornara, gradjana, - ali i Nijemaca, tenkova, bornih kola i topova. Medjutim ustaško srce je bilo jače, i vjerujte mi, bit će i opet, ako ustreba, ako nam se htjedne nametnuti novo "bratstvo".

Palo je mnogo naše braće, palo je i Srba. Pao je i Vaš sin i Vi nam to ne predbacujete, jer smo bili u ratu. O vama zavisi, da li ćemo se i opet biti. O Vama i Vašim političarima, Vašim generalima, Vašoj eliti i Vašem narodu. Tukli smo se, i mnogi od nas još uvijek drži batinu u rukama, i ne misli je ispustiti za života. A nakon smrti će ju prihvatiti drugi, mlađji, krepkiji, odvažniji i sposobniji. Razgovarajte, zato, ako želite svom narodu dobro, sa onima, koji su voljni ginuti za ideal, a ne sa hrvatskim izdajicama, koji vam mogu dobro služiti, ali nikada dovesti narod, ni osigurati mir. I kako nas vodi ideja mira, sreće i blagostanja u sretnim domovinama, to je najbolje, da o miru i traženju rješenja govore oni, koji su batinu imali u rukama i koji su batine dobivali, pa ju znaju ocijeniti.

Govori se o novom pokušaju Dra. Milana Stojadinovića i Poglavnika, da se osigura miran razlaz. Nismo političari ni Vi ni ja, te ne znamo točno šta naši političari misle. Ali znamo točno, da nema mirna razlaza, ako taj razlaz nema preduvjeta. Vi ste meni u Zagrebu na pregovorima govorili o suradnji protiv komunista, o borbi protiv partizana, o fronti kod Banja luke, o hrvatskoj liniji "Zvonimir", o obrani Zagreba, o suradnji u Sloveniji sa slovenskim Domobrancima, četnicima i bjelogardijcima o pomoći Engleza i zaštiti, koju će oni dati Vama, a Vi nama. Ali ...

Ja sam imao u ruci sveske poruka, koje su izmjenjivali Draža i Damjanović, Srpski Ured u Beču i general Blobotschnik u Trstu, Vojvoda Djujić i Djurišić, i t.d. Znali smo za organiziranje "HRVATSKE DIVIZIJE", a onda "HRVATSKE ARNIJE" sa degeneriranim Parcom na čelu. Imali smo izvješća naše posebne službe. Znali smo Vaše namjere, Vaše stanje, Vaše staze, taktiku i tehniku. A meni Srbi nikada neće oprostiti, bit će zato, jer sam nastojao nešto od Vas naučiti. Odat ću Vam nešto od toga.

nastavlja se. Otporaš.

01-02-2014 14:21 [#140](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OTVORENO PISMO SRPSKOM GENERALU SVETOMITU DJUJIĆU (šesti (6) dio)

Kada smo na pregovorima u Zagrebu postavili pitanje, da se imenuje jedno povjereništvo za rješavanje svih pitanja. koja bi mogla proisteći iz naše suradnje na terenu, Vi ste osobno rekli: NE, gospodine generale, ne, mi ne želimo razgovarati s povjerenstvom, nego s Vama.

- Upravo sa mnom? zapitah. -

Baš s Vama, jer znamo da predstavljate onaj duh, koji vlada sada u Hrvatskoj. Mi se ne varamo. Ustaše neće nikakve Jugoslavije i zato treba praviti ugovore sa onima, koji mogu i izvršiti ugovoreno. Dosta razgovora sa Vašim izdajnicima, treba razgovarati sa Luburićem (tako ste rekli!) jer će on htjeti i moći izdržati zadanu riječ.

Učinite tako i sada. Ja sam ugovoreno održao, pomogao Vaše ljude, Vas samoga, spasio Vaše ranjenike, pomogao materijalno Vaše nemoćne, prebacio van granica razoružane, ali i uništio vojsku Djurišića, četu vojvode Mane Rokvića i pola tuceta drugih vojvoda. U vršenju domovinske dužnosti bio sam i tamo, gdje pao Vaš sin ili posinak, t.j. na zagrebačkom kolodvoru, gdje su ljudi iz pratnje generala Zbora, Milorada Jonića, napali jednu ustašku ophodnju i ubili jednog mladog ustašu, a drugog ranili. radi toga čina bio je general sa čitavim "štabom" Ljetoćevih odreda na silu otet iz njemačke pratnje i odveden na zapovjedništvo Ustačke Obrane na preslušanje. Gotovo je došlo do teških okršaja s Nijemcima, koji nisu dozvolili, da preslušamo sve ljude. (**Čitaj četnike, mo**) Na sprovođenju u Maksimir, u barake PTS-a na preslušavanje, Nijemci su ih silom pokušali oteti, nakon čega je došlo do pobune među četnicima i Ljotićevcima pa je i drugi ustaša bio ranjen. To je već bila treća žrtva usred ustaškog Zagreba. Tada je život vrijedio jako malo. Ustaše su slomili pobunu, platili su skupo i Nijemci, platili Ustaše i platili srpski general i njego Štab! Medju njima, nažalost, i Vaš sin. Trebali ste Vi tada vidjeti Zagreb! Kada je general Luburić vidio krv svojeg vojničara pred botaničkim vrtom uapo je sa dva pisara i osobnom pratnjom u njemački transport i počeo ganjati naoružane (svaki je imao šmajser) četnike i Niemce. (Iz ovog očito se može vidjeti da su četnici bili prisni prijatelji s Nijemcima. Zato su ih Njemci uvijek štitili kao svoje saveznike. Zato su njemački vojni izvještaji iz Zagreba Berlinu uvijek bili negativni o generalu Luburiću, mo. Otporaš) Zagreb je progovorio hrvatski i ustaški, i za pet minuta bio je pun Ustaša, Redarstvenika, Domobrana, Mornara, gradjana, - ali i Nijemaca, tenkova, bornih kola i topova. Medjutim ustaško srđce je bilo jače, i vjerujte mi, bit će i opet, ako uztreba, ako nam se htjedne nametnuti novo "bratstvo".

Palo je mnogo naše braće, palo je i Srba. Pao je i Vaš sin i Vi nam to ne prebacujete, jer smo bili u ratu. O vama zavisi, da li ćemo se i opet biti. O Vama i Vašim političarima, Vašim generalima, Vašoj eliti i Vašem narodu. Tukli smo se, i mnogi od nas još uvijek drži batinu u rukama, i ne misli je izpustiti za života. A nakon smrti će ju prihvatiti drugi, mladji, krepkiji, odvažniji i sposobniji. Razgovarajte, zato, ako želite svom narodu dobro, sa onima, koji su voljni ginuti za ideal, a ne sa hrvatskim izdajicama, koji vam mogu dobro služiti, ali nikada dovesti narod, ni osigurati mir. I kako nas vodi ideja mira, sreće i blagostanja u sretnim domovinama, to je najbolje, da o miru i traženju

rješenja govore oni, koji su batinu imali u rukama i koji su batine dobivali, pa ju znaju ocieniti.

Govori se o novom pokušaju Dra. Milana Stojadinovića i Poglavnika, da se osigura miran razlaz. Nismo političari ni Vi ni ja, te ne znamo točno šta naši političari misle. Ali znamo točno, da nema mirna razlaza, ako taj razlaz nema preduvjeta. Vi ste meni u Zagrebu na pregovorima govorili o suradnji protiv komunista, o borbi protiv partizana, o fronti kod Banja luke, o hrvatskoj liniji "Zvonimir", o obrani Zagreba, o suradnji u Sloveniji sa slovenskim Domobrancima, četnicima i bjelogardijcima. o po, oći Engleza i zaštiti, koju će oni dati Vama, a Vi nama. Ali...

Ja sam imao u ruci sveske poruka, koje su izmjenjivali Draža i Damjanović, Srpski Ured u beču i general Blobotschnik u Trstu, Vojvoda Djujić i Djurišić, i t.d. Znali smo za organiziranje "HRVATSKE DIVIZIJE", a onda "HRVATSKE ARMIJE" sa degeneriranim Parcom na čelu. Imali smo izvješća naše posebne službe. Znali smo Vaše namjere, Vaše stanje, Vaše staze, taktiku i tehniku. A meni Srbi nikada neće oprostiti, bit će zato, jer sam nastojao nešto od Vas naučiti. Odat ću Vam nešto od toga.

Nastavlja se. Otporaš.

Posljednje uređivanje od Bobani : 01-02-2014 at 14:23